

Hij loopt achter de man met laarzen aan over het heuvelachtige paadje door het bos. De grond onder zijn voeten deint en zijn hoofd tolt.

Hoe is hij hier beland?

De bomen ruisen en de wind rukt felgekleurde blaadjes los, die naar de grond dwarrelen. De bloedrode bladeren zijn het mooist, vindt hij altijd. De herfst is betoverend. De laatste zonnestralen van de dag piepen tussen de takken door. Het schijnsel vanuit de lucht verlicht het paadje, maar het verdriet heeft zich als een schaduw in hem genesteld. Beelden van zijn leven komen voorbij. Hij heeft alles waar veel mensen alleen maar van kunnen dromen.

Drie mooie kinderen, een knappe vrouw.

Een fantastisch huis in de beste buurt. Een droomauto met alle snufjes. De duurste hogedrukspuit die er te koop is. Twee robotgrasmaaiers. Een zwembad met een automatisch chloordoseersysteem. Hij heeft een zwak voor gadgets, houdt van exclusieve horloges en camera's. Techniek. Sportauto's. Spullen die hij pas kon betalen toen zijn carrière op gang kwam. Iets waarom zijn broer hem voortdurend bespot. Die woorden van afgunst zijn vervelend, maar hij heeft keihard gewerkt voor zijn succes.

Al het gezwoeg op zijn werk, al die late avonden waarop hij moest schakelen tussen veeleisende werkmajtjes en de roep om aandacht van de kinderen. Schuldgevoel en tekortschieten.

Hij kijkt naar zijn witte schoenen, die tijdens de wandeling vuil zijn geworden. Het was dom van hem om geen passender schoei aan te trekken. Zijn outfit is totaal ongeschikt voor het bos of

de kou. Zijn overhemd, zijn jasje en zijn donkerblauwe pantalon. Hij zou niet lang overleven.

Een lachwekkende gedachte.

‘We zijn er bijna,’ zegt de man voor hem, en hij ontwaakt uit zijn gemijmer.

De zon is nog iets verder gezakt en het licht is bijna verdwenen.

Er ligt iets zwaars over het bos.

Honderd jaar aan begraven geheimen.

Ergens klinkt geritsel, en kleine pootjes haasten zich weg door de bosjes. Een eekhoorn klimt langs een boomstam omhoog, de disproportioneel grote staart aan het spichtige lijfje fascineert hem.

De man wijst naar een open plek. ‘Daar.’

Maar een paar meter verderop.

Hij is niet moe of ongerust. Het zij zo. Een kunstmatige rust staat op het punt zijn lichaam over te nemen en zijn hoofd lijkt vol watten te zitten. De omgeving verliest steeds meer contouren.

De man met de laarzen aan stopt. Dan bukt hij zich; hij schuift blaadjes en takjes op de grond aan de kant en pakt iets wat op een ijzeren hek lijkt.

‘Kun jij het aan de andere kant pakken?’ vraagt hij. ‘Het is te zwaar voor één persoon.’

Ze tillen het gevaarte op en er wordt een heel diep gat zichtbaar, enkele meters onder de grond, groot genoeg voor een mens.

‘Klauter er maar in.’

Plotseling weet hij niet meer of hij dit wel wil.

Maar nu kan hij niet meer terug.

Rechercheur Emma Sköld steekt het Polishuspark in Kungsholmen in Stockholm door. Er speelt een hond tussen de mosterdgele blaadjes. De herfst is bijzonder, vooral op een zonnige ochtend als deze, wanneer de kleuren exploderen. Over een paar minuutjes is ze op haar werk. Daar heeft ze naar verlangd. Het is geen dag te vroeg om weer aan het werk te gaan na haar ouderschapsverlof. Het is niets voor haar om zo lang niet te werken, ook al vond ze het deze tweede keer gezelliger.

Ze wil net links afslaan naar de ingang van het politiebureau wanneer ze een gestalte onder de grote eik ziet staan. Iemand die naar haar kijkt. Emma hapt naar adem en gaat langzamer lopen. De vrouw doet haar aan iemand denken. En toch weet ze pas wie het is als de vrouw dichterbij komt.

Voormalig politieagente Madeleine.

Door een wolkje aan de hemel verdwijnt de zon even, en de schaduwen op haar gezicht worden dieper. Madeleine ziet er anders uit dan de laatste keer dat Emma haar zag. Haar haar is nog steeds ravenzwart, maar ze heeft veel bollere wangen en is alle-daags gekleed. Als je niet beter wist, zou je denken dat ze iemand van dertien in een dozijn is.

Madeleine komt snel naar haar toe en blijft vlak voor haar staan. ‘Hoi, Emma, kunnen we even praten?’

Emma aarzelt. Het is haar eerste werkdag en ze moet op tijd komen, maar bovenal heeft ze geen zin om met de vrouw te praten die haar van de weg heeft gedrukt. Die geprobeerd heeft haar te doden. Hoe wist ze überhaupt dat Emma hier vandaag langs zou komen? Want dit is overduidelijk geen toeval. Emma kijkt rond

– er is niemand in de buurt. Ze is niet van plan alleen te zijn met Madeleine.

‘Ik heb je niets te zeggen,’ antwoordt Emma, waarna ze wil weglopen.

Madeleine pakt haar bij de schouder. ‘Wacht!’

‘Laat me los.’ Emma rukt zich los. ‘We staan voor het politiebureau. Hoe durf je?’

Madeleine steekt afwerend haar handen omhoog.

‘Wat wil je?’ vraagt Emma als ze beseft dat de vrouw tegenover haar er eerder verdrietig dan vijandig uitziet.

‘Het spijt me,’ zegt Madeleine.

Emma weet niet precies wat ze bedoelt. Bedoelt ze de dreigbrieven aan Thomas, die daarna ook aan haar werden gericht en op de plank bij Ines’ rugzak op de crèche belandden?

Ik zal je altijd vinden.

Emma is er zeker van dat Madeleine daarachter zat, omdat Thomas haar handschrift herkende. Of verontschuldigt ze zich ervoor dat ze haar van de weg heeft gedrukt? Het maakt niet uit, ze wil niets met dat mens te maken hebben.

‘Liefde kan heel rare dingen met iemand doen,’ zegt Madeleine gedempt. ‘Je hebt geluk dat je Nyhlén hebt.’

Emma schudt haar hoofd. Madeleine neemt afstand door hem Nyhlén te noemen. Iedereen noemt hem Thomas, Madeleine eerst ook. Betekent dit dat ze eindelijk over hem heen is? Madeleines onbeantwoorde liefde voor Thomas ontspoorde en trof ook Emma. Ze neemt de vrouw voorzichtig in zich op. Er is misschien maar één manier om voorgoed van haar af te komen. Door te zeggen waar het op staat.

‘Hád,’ zegt Emma. ‘We zijn niet meer bij elkaar.’

Daarna draait ze zich om en loopt weg. Nu zal ze vast niet worden tegengehouden. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat de plek waar Madeleine staat in schaduwen gehuld is door de boomtakken en dat Madeleine haar nastaat. Godzijdank komt ze niet achter Emma aan, maar ook al wordt de afstand tussen hen groter, toch blijft Emma een onbehaaglijk gevoel houden.

Waarom zei ze dat het voorbij is? Daar heeft Madeleine niets mee te maken.

Intussen is Emma bij de trap, en ze gaat door de imposante

ingang naar binnen. De beveiligster is vast nieuw, want Emma herkent haar niet. Ze neemt Emma in zich op alsof die een onbekende is, hoewel dit Emma's tweede huis is. Haar achterdocht verdwijnt zelfs niet wanneer Emma zich legitimeert. Als ze eenmaal de veiligheidsdeuren door is, probeert ze de gedachten aan Madeleine achter zich te laten. Hopelijk was dit hun laatste ontmoeting. Nu heeft ze geen reden meer om Emma aan te vallen.

Niet nu ze weet dat Thomas single is.

Emma ziet haar onopgemaakte gezicht in de spiegel van de lift. Haar gezicht met groenbruine ogen wordt omkranst door haar blonde schouderlange haar. En ze vraagt zich af of het een geschenk of een straf is om knap te zijn. Het nadeel is dat mensen zich vaak op het uiterlijk richten, alsof ze niet meer te bieden heeft.

Maar soms is het een voordeel om onderschat te worden.

Als de liftdeuren opengaan op de zesde verdieping, is Emma er klaar voor om hard aan de slag te gaan. Maar eerst een kop koffie. Ze associeert de kale omgeving met moordonderzoeken en late avonden. De geur van koffie zit in de muren. Nou ja, behalve die keer dat ze een probleem hadden met de riolering en het een week lang stonk, maar daar wil ze liever niet meer aan denken. Emma loopt naar de koffiekamer. Alles is bij het oude gebleven bij de regionale recherche-unit in Stockholm, maar tegelijkertijd is alles anders. Toen ze in maart wegging, was ze moeder van één kind.

Nu heeft ze er twee.

Emma schenkt net koffie in als haar chef Lars Lindberg de ruimte binnenkomt. Ze begroeten elkaar met een omhelzing en gaan aan de eettafel zitten.

‘Welkom terug,’ zegt hij. ‘Wanneer je je eerste slok koffie hebt doorgeslikt, heb ik iets voor je.’

Lindberg draagt hetzelfde bruine corduroy jasje als altijd, en toch heeft zijn gelaatsuitdrukking iets wat Emma niet herkent. Is hij oud aan het worden?

Ze glimlacht en proeft van de koffie. ‘Nieuwe leverancier?’

‘Nee, het is dezelfde ouwe meuk,’ zegt Lindberg lachend terwijl hij de boord van zijn overhemd rechtrekt. ‘Is hij bitter?’

‘Nee, anders,’ zegt Emma. Ze heeft de smeriskoffie gemist, maar had verdrongen hoe vies die is. ‘Hoe gaat het met u?’

‘Ach, ik mag niet klagen,’ antwoordt hij. ‘Maar hoe gaat het met Thomas nu hij verlof heeft?’

‘Dat valt nog te bezien, maar ik hoop goed.’

Er volgt een korte stilte. Praten over koetjes en kalfjes is niets voor Emma; ze wil graag zo snel mogelijk tot de kern van de zaak komen. Het stoelkussen waarop ze al duizenden keren heeft gezeten voelt veel minder elastisch aan.

‘Wat is die zaak waaraan ik ga werken?’ vraagt ze.

‘De verdwenen Petter Lindh,’ zegt Lindberg. ‘Ik heb net informatie gekregen dat hij dood is aangetroffen in een bos in Dalarna. Hij kon snel geïdentificeerd worden omdat hij een bekend gezicht heeft.’

De populaire presentator van een ochtendprogramma. Gerespecteerd en geliefd door het hele Zweedse volk. Knap. Succesvol. Charmant. Competent. De ideale schoonzoon.

‘Alles wijst erop dat hij vermoord is.’

Hij moet toch iets goed gedaan hebben in zijn leven, want eindelijk mag hij onvoorwaardelijke liefde ervaren. Dat was het jarenlange wachten wel waard. Thomas Nyhlén heeft nooit iets dergelijks meegemaakt en wil alles voor haar doen.

Zelfs iemand doden.

Ze kijkt naar hem terwijl ze over de kade wandelen.

Hij glimlacht terug, maar zegt niets. Woorden zijn overbodig.

Ze zijn zo bij Fotografiska. Ze gaan lunchen en de tentoonstelling bekijken. Genieten van het leven. Geen stress, niet op de tijd hoeven letten. Geen moorden om op te lossen. Als er een deur sluit, gaat er een venster open, zei zijn oma altijd. Dat klopt, stelt hij vast als hij de stenen trap naar de ingang nadert.

Eén ding is zeker: Thomas zal zijn baan niet missen. Zijn collega's misschien, maar het werk zelf niet. Het afgelopen jaar verlangde hij ernaar de recherche-unit te verlaten. Ook al is het een zinvol beroep, toch werd hij vaak meegezogen in het tragische levenslot van mensen. Bij deze baan kun je het werk niet opzijzetten als je thuiskomt. Een verdrietig gesprek met ouders wier kind vermoord is loslaten. Volgens veel mensen raak je na een tijdje afgestompt, maar dat is hem nooit gelukt. Met de jaren werd het juist moeilijker om blij voor zichzelf te zijn, terwijl anderen hun ergste nachtmerrie meemaken.

Emma is daar beter in.

Niet dat ze ongevoelig is, maar ze is niet even emotioneel betrokken als hij. Zij kan dingen opzijzetten – als de zaak opgelost is tenminste. Dat geldt niet voor de weg ernaartoe. Dan is het een ramp om met haar om te gaan. Er valt geen contact met haar te

krijgen. Ze vergeet de verjaardag van haar zus, mist alle belangrijke zaken in het leven. Wat dat betreft is ze een rare, maar dat weet ze zelf ook. Wie het met haar uithoudt, is een heel andere kwestie.

Ik, denkt Thomas somber.

‘Zal ik je even helpen?’ vraagt een vrouw die net de trap af komt, en hij knikt waarderend. Ze pakt het onderstel van de kinderwagen en helpt hem omhoog naar de glazen deuren.

‘Bedankt,’ zegt hij, en hij loopt naar de kassa.

Elli begint te huilen zodra ze binnenkomen. Ze is gevoelig voor temperatuursverandering en voelt zich het fijnst in de frisse lucht. Zijn hart barst bijna uit elkaar en hij moet haar gewoon direct optillen. Hij kan er niet tegen als ze verdrietig is, wat ze nu al doorheeft, ook al is ze pas zes maanden.

‘Kom maar bij papa,’ zegt hij. Als altijd emotioneert het hem dat hij zichzelf papa mag noemen.

Hij knoopt Elli’s zachte overall open en zet haar mutsje af, zodat ze het niet te warm krijgt.

De dag dat Emma hem vertelde dat ze zijn kind verwachtte, werd alles anders. De wereld werd kleurrijker en hij kon zonder aanleiding in huilen uitbarsten. Maar het leven voelde ook dreigender. Hij zag overal gevaar en was doodsbang dat Emma of de baby iets zou overkomen. Zijn ongerustheid verergerde toen Elli werd geboren en neemt nog elke dag toe.

Thomas probeert te accepteren dat hij ermee moet leren leven.

Nadat hij wat troostende woordjes heeft gezegd en zonder gêne een kinderliedje heeft geneuried houdt het huilen op. Elli heeft waarschijnlijk gewoon honger.

‘Je krijgt zo wat te eten,’ zegt hij tegen haar op hetzelfde moment dat de vrouw achter de kassa met stralende ogen naar hen lacht.

Zijn telefoon pingt en hij haalt hem uit zijn zak. Misschien is het Emma, die zich afvraagt hoe het gaat. Hij heeft beloofd haar te bellen om te vertellen hoe het loopt, maar hij wil haar niet overstelpen met foto’s en berichtjes van elk moment.

Het bericht komt van een onbekend nummer.

Zeg je dochter eens gedag.

Thomas begrijpt er niets van als hij een foto van een ander kindje ziet, dat ongeveer even oud is als Elli. Het is vast naar de verkeerde gestuurd, denkt hij.

Maar toch blijft hij zich onbehaaglijk voelen. Stel dat het bericht onverhoopt toch voor hem is? Onrust knaagt aan hem. Plotseling dringt tot hem door wie de afzender zou kunnen zijn. Hij heeft de afgelopen jaren immers niet met talloze vrouwen het bed gedeeld.

Behalve met Emma met maar één, om precies te zijn.

Iemand met wie Thomas dacht klaar te zijn.

De zwakke geur van een bloemig parfum en schoonmaakmiddel komt Emma tegemoet als ze over de drempel stapt. Haar werk-kamer voelt kleiner en aftandser dan in maart. Emma merkt direct dat hier iemand anders heeft gezeten, en niet alleen door de geur. Haar spullen staan in dozen en het ziet er kaal uit. Ze hangt haar jack aan het haakje, gaat op haar stoel zitten en stelt de zithoogte in.

Petter Lindh van het programma *Nyhetsmorgon*.

Zodra ze de computer heeft opgestart, duikt ze in de zaak en ze leest over zijn verdwijning. De media hebben de recentste informatie nog niet opgepikt, maar het is een kwestie van tijd voordat ze zullen melden dat Petter Lindh dood is aangetroffen.

Alles wijst erop dat hij vermoord is.

Ze kijkt naar zijn portretfoto.

Vriendelijke, kastanjebruine ogen, een aanstekelijke glimlach en donkerblond gekleurd haar in een weerbarstig kapsel. Negenen-twintig jaar. Hij had zijn hele leven nog voor zich. Emma kan zich bijna niet voorstellen dat hij vijanden heeft, maar de dingen zijn natuurlijk niet altijd zoals ze lijken.

Petter is dood gevonden in Dalarna, maar de politie in Borlänge vermoedt dat de plek waarop hij is gevonden niet de plaats delict is. Omdat Petter in Stockholm staat ingeschreven moeten hier ook mensen worden verhoord; bovendien is hij bekend en is er dus veel publieke belangstelling voor hem.

De media zullen openheid eisen over wat er is gebeurd.

De onderzoeksleider in Borlänge heeft Stockholm om hulp gevraagd, en daar komt Emma in beeld. Het probleem is dat de

recherche-unit in Stockholm niet veel personeel overheeft nu er tegenwoordig in allerlei voorsteden mensen worden doodgeschoten. Die zaken laat ze natuurlijk graag aan zich voorbijgaan. Bendschietpartijen oplossen is alsof je probeert een bol garen die in de knoop zit te ontwarren, waarbij je de knoop alleen maar erger maakt hoe meer je eraan trekt.

Nu ze weer op haar werk is, waar ze zo naar had uitgekeken, wordt ze overvallen door twijfel. Moet ze hier moorden zitten onderzoeken terwijl ze net het leven heeft geschonken aan een meisje dat haar moeder nodig heeft? Om nog maar te zwijgen van Ines, die weer in bed is gaan plassen en praat als een klein kind. Alles om evenveel aandacht te krijgen als haar zusje. Hierdoor moet ze aan haar eigen grote zus Josefin denken. Deed die net zo toen Emma werd geboren?

Lindberg kijkt om de hoek van de deur van de teamkamer. ‘Ik heb net met de Dalarnees gesproken, dus ik heb meer informatie.’

‘Kom binnen,’ zegt ze lachend. ‘De Dalarnees?’

‘Ik ken onderzoeksleider Westberg uit Borlänge al heel lang. Hij is goed, ook al noemt hij mij een hoofdstadsrat.’

Nu ziet Emma pas dat er iemand achter de chef in de deuropening staat.

‘Ik heb Krille bij me,’ zegt Lindberg. ‘Jullie twee vormen het team.’

‘Hallo,’ zegt Krille, en hij schenkt haar een glimlach.

Hij is zestien jaar jonger dan zij, met bruine ogen en een afgetraind lichaam. Krille moet elke seconde dat hij vrij is in de sportschool zijn. Het is niet moeilijk je hem voor te stellen terwijl hij met een knalrode kop aan het bankdrukken is. Het is de vraag hoe goed hij is in zijn werk. Emma kan het niet opbrengen een groentje alles te leren. Twee kinderen thuis om groot te brengen is genoeg.

‘Het lijkt is door de baas van een hond in het bos gevonden,’ zegt Lindberg. ‘Petter lag in een gat in de grond dat was bedekt met takjes en bladeren. Omdat er nog geen lijkschouwing is geweest is de doodsoorzaak onbekend, maar hij heeft verkleuringen in zijn hals die wijzen op verwurging.’

Krille en Emma kijken elkaar aan.

‘Jullie kunnen om te beginnen naar de vriendin van Petter Lindh gaan en haar vertellen dat hij dood is.’